

[Jes Lunde]

Skriftlig begrundelse

Det er ifølge finansredegørelsen kapitel III, s. 61, muligt at forene en generel nedsættelse af renteniveauet med hensynet til at nedbringe og finansiere betalingsbalanceunderskuddet, såfremt den lavere rente kombineres med en skærpelse af styringen af den indenlandske kreditgivning uden for betalingsbalanceerhvervene.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard):

Da der er stillet to spørgsmål, er jeg nødt til at også at svare på dette og sige, at jeg mener, de to spørgsmål hænger så tæt sammen, at det vil være vanskeligt at adskille dem, men her er der specielt tænkt på en generel rentenedsættelse, og det refererer sig jo også til det, spørgeren var inde på vedrørende Nationalbankens stilling.

Vi har ingen aktuelle planer om at ændre Nationalbankens stilling, men vi er særdeles interesseret i, at vi i samarbejde med Nationalbanken skaber grundlag for, at Nationalbanken kan fortsætte med at nedsætte diskontoen. Men det beror på, om de omstændigheder er til stede, der gør det tilladeligt, og det er vi bl.a. herrer over ved at gennemføre en politik, der holder det samlede omkostningsniveau så lavt som muligt.

Jes Lunde (SF):

Jeg er klar over, at den måde, tingene kører på i øjeblikket, er, at man lader Nationalbanken træffe beslutningerne, hvorefter man forsøger politisk at lægge op til en situation, hvor Nationalbanken træffer de beslutninger, som regeringen ønsker. Det er vores opfattelse, at nationalbankdirektøren har en anden økonomisk opfattelse, end det er rimeligt i en arbejdsløshedssituation som den, vi har nu, nemlig den at føre en unødvendig højrentepolitik, som ikke kan begrundes sagligt i hensynet til valutakassen og i hensynet til finansieringen af betalingsbalanceunderskuddet.

Jeg vil også spørge økonomiministeren, om han er opmærksom på, at finansredegørelsen peger på andre muligheder end regeringens økonomiske politik for at tilvejebringe de nødvendige forudsætninger for en rentenedsættelse. Finansredegørelsen peger direkte på, at muligheden for en rentenedsættelse også er til stede under hensyntagen til

betalingsbalanceproblemerne, hvis man skærper styringen af den indenlandske kreditgivning.

Rahbæk Møller (SF):

Jeg forstod ikke helt ministerens bemærkninger om at nedsætte omkostningsniveauet. Det er velkendt, at den del af omkostningsniveauet, der skyldes lønninger og andre lønudgifter, herunder arbejdsgiverudgifter, er nogenlunde de samme, som de er hos vores vigtigste handelspartnere, at erhvervslivets skatter er generelt lavere end i de fleste EF-lande, og det vil sige, at den udgiftsfaktor, som gør, at vi har et højere omkostningsniveau, er renten. Derfor må jeg spørge, hvad ministeren tænker på, når han siger, at vi skal nedbringe vores omkostninger og altså ikke kan røre ved renten; det var det, det startede med. Skal lønomkostningerne så meget under udlandets, eller hvad er meningen?

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg vil gerne gentage, at vi ikke har nogen aktuelle planer om at indføre andre styringsmidler for kreditpolitikken end dem, vi anvender i øjeblikket.

Hvad angår spørgsmålet om omkostningsniveauet, er det sådan, at vores relative omkostningsniveau, bevægelserne i det danske omkostningsniveau, som forholdene er, helst skal være mindre end bevægelserne i omkostningsniveauet i de lande, vi konkurrerer med, fordi vi skal have betalingsbalanceunderskuddet ud af verden. Så længe vi ikke kan gennemføre en tilstrækkelig forskel i udviklingen mellem de to sæt af omkostningsniveauer, må vi desværre affinde os med, at vi må holde en høj rente, fordi vi så må lade kreditpolitikken spille den store rolle, den gør. Men det, jeg påpegede indledningsvis, er, at vi er ved at komme ind i en udvikling, som medfører, at vores relative omkostningsniveau bevæger sig noget gunstigere i forhold til de andres omkostningsniveauer, og det har da så også medført, at Nationalbanken har kunnet foretage to diskontonedsættelser; det er vores håb, at man vil kunne fortsætte denne linje.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 101